

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: Lovforslaget om oprettelse af Det danske Råd for teknisk Samarbejde med Udviklingslandene blev fremsat på tingets første arbejdsdag i oktober i fjor. Siden har der været arbejdet meget energisk med det i udvalget, og udvalget møder nu her ved lovforslagets anden behandling med et ændringsforslag, der til gengæld, som medlemmerne vil vide, går ud på en væsentligt ændret affattelse af lovforslaget.

Det grundige udvalgsarbejde og de ret væsentlige ændringer af det oprindelige lovforslag, som udvalget foreslår, har mærkelig nok givet anledning til en mytedannelse gående ud på, at lovforslaget skulle være blevet forringet. Jeg vil gerne, så stærkt som jeg kan, dementere denne myte. Folketinget bliver jo tilstrækkelig ofte, med større eller mindre ret, beskyldt for alene at være et ekspeditionskontor for regeringen. På den baggrund er det lidt vemodigt at måtte konstatere, at når tinget i et udvalg efter omhyggelige overvejelser og lange forhandlinger kommer til det resultat, at et lovforslag bør underkastes grundige ændringer, ja, så mener man, at det må være forringelser, det drejer sig om.

Der har ikke i udvalget — trods den enighed, betænkningen giver udtryk for — været enighed på alle punkter, selvfølgelig da ikke. Men der har i alle partier været en levende optagethed af de spørgsmål, lovforslaget omhandler, og en virkelig vilje til at finde frem til sådanne former for det fremtidige samarbejde med udviklingslandene, at der kan arbejdes energisk og effektivt.

Der har været gjort forsøg på at gætte på, hvem der kom til at betale gildet med hensyn til de ret omfattende ændringer: er det de folkelige kredse og organisationer, hvis opslutten er så vigtig, det går ud over? Er det tværtimod repræsentanterne for erhvervsliv eller administration, der bliver skubbet til side? Svaret må være, at der er ingen, der skubbes til side, for formålet med ændringerne har alene været at skabe et apparat, der forekom udvalget mere hen-

sigtsmæssigt under hensyn til løsningen af de vigtige opgaver, som alle de forskellige grupper og mange andre er lige interesserede i at arbejde med. Det er en opgave, der kalder på samarbejde — et samarbejde, hvori må deltage erhvervsliv, folkeoplysning, videnskab, administration, særlig sagkundskab; ingen kan undværes, og ingen er søgt gjort overflødig ved de ændringer, der her foreslås.

Netop derigennem, at ændringsforslagene forelægges det høje ting som én samlet ændring af det oprindelige lovforslag, er der mulighed for at bedømme ændringerne som den helhed, de udgør. Hvad selve opbygningen af samarbejdsorganerne angår, er den væsentligste ændring vel nok den, at styrelsen er trukket mere i forgrunden og har fået en mere effektiv udformning. Det er helt klart, at ansvaret for arbejdet fra dag til dag påhviler styrelsen. Styrelsens medlemsantal er skåret ned, så et forretningsudvalg kan undværes. Repræsentanterne for de ministerier, som har forbindelse med FN's særorganisationer — som f. eks. arbejds- og socialministeriet med hensyn til ILO og undervisningsministeriet med hensyn til UNESCO — skal ikke som i lovforslaget være egentlige medlemmer af selve styrelsen. Men da netop koordination må være nøgleordet i dette arbejde, må de selvfølgelig være aktivt med i arbejdet, når der er sager af interesse for de pågældende ministerier til forhandling. De pågældende ministerier vil derfor blive opfordret til at udpege tilforordnede til at tage del i arbejdet i styrelsen. Der er ikke tvivl om, at arbejdet i den nye styrelse vil blive ganske krævende. Det må på forhånd gøres klart for alle styrelsens medlemmer, at det er et arbejdsjob, de går ind til. Derfor er det også understreget så stærkt i betænkningen, som tilfældet er.

Rådet, hvis stilling efter lovforslaget måske var noget uklar, idet det på den ene side ikke forudsattes at holde møde særlig hyppigt, men på den anden side skulle, som der stod, „godkende“ styrelsens program, er efter det foreliggende ændringsforslag placeret klarere, i øvrigt helt på linje med udformningen i Norge og Sverige, som det rådgivende, inspirerende og kontrollerende organ — de opgaver, som dets brede sammensætning også giver gode mu-